

periodisk tilbagevendende Kontorholdslove, og at de i det Hele ere affattede i Overensstemmelse med de Principer, man pleier at følge i disse Sager.

Formanden (Krabbe): Exemplarer af Lovforslagene ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Justitsministeren af Folkethingetsmanden for Sørs Amts 3die Valgfreds (Dahl) m. Fl. angaaende Ublændinges uberettigede Fiskeri paa dansk Østerritorium.

Forespørgselen findes i Tidenden, Sp. 480.

Ordføreren for Forespørgerne (S. Sage): Jeg tror, jeg tør forudsætte som bekendt for det høie Thing, at der overalt paa det danske Østerritorium har fundet Fiskeri af Fremmede Sted paa en saadan Maade, at det ser ud, som om de Fremmede paa en meget let Maade kunne omgaa den danske Lovgivning. Jeg skal blot anføre enkelte Tilfælde; det kommer ikke an paa Mængden, thi Forholdet er jo virkelig saaledes, at man i Løbet af saa Aar kan opleve det Særlyd, at maasse store Flaader fra vore Nabolande kunne lægge sig paa dansk Østerritorium og fiske, endstjøndt Lovgivningen har til Hensigt at forhindre dem deri. Ved Præstø har der saaledes i afvigte Aar været ikke mindre end 8 fremmede Fartøier, som fiskede fuldstændig ugenert og sikkert sig denne Ret ved paa en overordentlig nem Maade at blive behandlede som danske Statsborgere, ved enten at leie en Leilighed eller foretage en eller anden Handling, saaledes at Autoriteterne maatte anse dem for at have fast Ophold her og være danske Statsborgere. Det Samme har været Tilfældet ved Stubbefjording og ogsaa tidligere i Lillebelt og flere andre Steder, og det kan, som sagt, gjentage sig overalt. Jeg maa her indskyde den Bemærkning, at, naar jeg taler om Fremmede, maa Svenske betragtes som udelukkede. Jeg skal senere komme til dem; de maa ikke betragtes sammen med de øvrige fremmede Fiskere. Lovgivningen har havt den Hovedhensigt at fiske Fiskeriet paa det danske Østerritorium for danske Undersaatter; derom tror jeg ikke, der kan være Tvivl, og den høitærede Minister har ogsaa ved en tidligere Leilighed udtalt, at han ikke tror, at der kan være Tvivl om, at alle andre fremmede Undersaatter end svenske ere uberettigede til at fiske paa dansk Østerritorium. Men det, der volder Bannseligheden, er Loven af 13de Marts 1867 om danske Skibes Registrering, baade Lovens Affattelse og dens Fortolkning. Lovens § 1 siger nemlig — med den høitærede Formands Tilladelse

vil jeg oplæse et Par af Paragraferne —: „For at et Skib kan opnaa Ret til at føre dansk Flag, maa dets Eier eller Eiere have dansk Indfødsret og ikke være nedsatte i Ublandet, eller ogsaa maa Eieren eller Eierne være blevene danske Statsborgere ved at have vundet fast Hjem i Danmark“. Der er altsaa blot den almindelige Bestemmelse, at man skal være bleven dansk Statsborger, Noget, der, som Alle bekendt, er et overordentlig flydende Begreb, og det blot ved at have vundet fast Hjem i Danmark. Dernæst siger § 2, at man skal have et Nationalitets- og Registrerings-Certifikat, og det vil altsaa forudsætte endel Oplysninger og Forklaringer. Der maa selvfølgelig fra vedkommende Autoritets Side kunne forlanges saadanne Oplysninger, at ialtsald ikke Enhver kan faae Ret til at seile under dansk Flag. Men saa er der, for at lette de mindre Fartøier, føiet til, at undtagne fra Bestemmelserne om Registrerings- og Nationalitetscertifikat ere Fartøier af og under 20 Tons Drægtighed, som alene benyttes i indenrigst Fart. De faae blot et Maalebrev og føres paa særegne Lister ved de forskellige Toldsteder, som først senere indgives til Hovedregistreringskontoret i Kjøbenhavn. Altsaa, hvad det kommer an paa, er, at et fast Ophold etableres, saa betragtes de Paagjældende som danske Statsborgere og have Ret til, eventuelt endog uden Nationalitets- og Registreringscertifikat, at seile under dansk Flag, foretage Fragtfart og fiske paa dansk Østerritorium. „Fast Ophold“ er jo, som bekendt, et Begreb, der ikke er tydelig defineret noget Sted, og forsaavidt kan man maasse ikke bebrejde Øvrighederne, at de gaa frem paa forskellig Vis, at enkelte Øvrigheder have fundet det at være deres Migt at erklære, at en Mand har taget fast Ophold, naar han blot har forevist en thinglæst Leiekontrakt. Om han er flyttet ind i Leiligheden eller ikke, om han har betalt Stat eller ikke, om han har foretaget Noget som helst, der viser, at han har til Hensigt at blive her og drive sin Virksomhed her, derom har der ikke været Spørgsmaal. Naar den Paagjældende blot har forevist en thinglæst Leiekontrakt, saa har man anset sig for forpligtet til at erklære, at han har taget fast Ophold, og saa maa vedkommende Toldkontor — Spørgsmaalet kommer ikke til Hovedregistreringskontoret, naar Fartøiet ikke er over 20 Tons — give ham Maalebrev. Saa seiler han under dansk Flag og kan foretage, hvad der er refereret danske Undersaatter baade hvad Fragtfart og Fiskeri angaar. At dette er en let, en utiladelig let Maade for Fremmede at skaffe sig Afgang til dansk Østerritorium, tror jeg, at man maa erkjende, og det forekommer mig, at man maa sige, at her er en Mangel i Lovgivningen. Medens jeg omtaler fast Ophold, vil jeg særlig fremhæve, at Forholdet er endnu vanskeliggere med Hensyn til Sømand og Skippere end med Hensyn til alle Andre, idet det f. Ex. er statueret af Kjøbenhavns Magistrat, at man ikke kan forlange, at deres